

אָסוּר לְקַרְא בְּשֶׁנֶת תּוֹ פְּלָה. נָא לְשׁוֹר עַל קֹדֶשׁ תּוֹ הַגְּלִיּוֹן

פניני עיני חמד

יזכר לנאור ע"י בית הכנסת שכונת ע"ן חמד - אגודת ציון

ניתן להקדיש את העלון לע"נ, רפואה, הצלחה, זוג הגון וכו'

פְּרֶשֶׁת דְּבָרִים - אוהב את התוכחות

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"

חכמינו חזו זאת, כאשר קבעו לפני שנות אלפיים, כי בעקבתא דמשיחא לא תהיה תוכחה מתקבלת ויראי חטא יהיו נמאסים.

אכן עצם ההסכמה להתכופף ולקבל את תוכחתו של מוכיח נחשבת כדבר קשה ביותר, גם ללא חברה קלוקלת הנותנת גיבוי למי שאינו רוצה לשמוע בקול מוכיחים, כי האדם מעצם טבעו אינו סובל הערות. גאוותו הטבעית מונעת ממנו ספיגת חיצו ביקורת.

אולם קבלת התוכחה היא הכרחית לשלמותו של האדם. בהעדר הסכמה לקבלת תוכחה, מונע האדם את עצמו מתיקון פגמיו ומעלתו הרוחנית. הוא דומה באותה שעה לחולה הסובל ייסורים ומכאובים, אך ממאן לשמוע לעצת הרופא. ולכן, מי ששונא את התוכחות חסם בפני עצמו את דרך התשובה. שלמה המלך במשלי (טו, י) כותב: "מוסר רע לעיב ארח שונא תוכחת ימות". פירוש- "אחת דתו להמית"- מוות רוחני, ללא אפשרות לחזור למוטב ולשוב בתשובה.

חכמינו (אבות פרק ו משנה ו) מנו בין ארבעים ושמונה מעלות, שהתורה נקנית בהן, את אהבת התוכחה: "אוהב את התוכחות". והלוואי ולא נהיה חלילה היפוכו הגמור של אדם זה שעליו מדברת המשנה. **שנהייה בע"ה אוהבי תוכחות!**

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

טרם פטירתו, מכנס משה רבנו את כל עם ישראל- כדי להוכיח אותם. הוא מגולל בפניהם את דרכי התנהגותם משך ארבעים שנות שהותם במדבר. הוא מוכיח אותם אחת לאחת ואינו חוסך בביטויים קשים ביותר. הוא לא נמנע מתוכחה קשה ונוקבת כמו: "למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה ממרים הייתם עם ה' ". או כמו: "כי אנכי ידעתי את מרירך ואת ערפך הקשה. הן בעודני חי עמכם היום ממרים הייתם עם ה' ואף כי אחרי מותי".

לא קלה היא קבלת התוכחה. אף אחד לא אוהב לשמוע ביקורת, ודאי לא כאשר היא פונה אליו ישירות. אדם אוהב לראות עצמו כמושלם או כקרוב למושלם. כאשר מוכיחים אותו, משמע כי הוא רחוק מהשלמות והוא מנסה להתכחש לכך.

יתרה מזאת. אם בימינו עסקינן, הרי החברה החומרנית שמסביב מפריעה מאד לקבלת התוכחה. מי שמקבל תוכחה בקלות נתפס, רחמנא ליצלן, כחלש אופי וכרפה שכל, המתכופף בקלות לכל רוח מצויה. זאת בשעה שפורקי העול אינם נתפסים כחלשי אופי ומצטיירים כמי שיש כוחם בידם לעמוד כנגד זרמים שונים. יראי ה' ומבקשי המוסר, הם שנתפסים ככאלה. כבר

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב הודיה בת לבנה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים איילת בת נעמה תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ עמית בן רבקה ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב

זוג הגון וכשר במהרה

אורית בת רחל אורן בן אסתר סיון בת אסתר אילנה בת רוחמה אילן בן ג'ולייט חגית בת גילה חיה רונית בת סימי

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר זרי כרמית בת יהודית נטלי בת יונת

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א רחל ברכה בת פדילה דליה מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעילה ציון בן אורית יהודה אריה בן רחל ברכה אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נעם יצחק בן רחל ברכה יעקב בן ג'ולייט עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה בנימין בן יקוט נעם דוד בן סימה עדי בת רונית מסעודה וילדיה ניסן בן נעילה גילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אביחי בן אסתר שירה שילת בת אורלי סימי בת סוליקה רפאל משה בן רחל סימה בת אולין אודיה בת ברכה ניסים נתנאל בן יפה אסתר בת סוליקה דניאל בן עדי דניאל בן מיה רוית בת צילה ציון בן סאלח כל עם ישראל

17/07/2010		ו"א תש"ע	
פרשת דברים			
שבת חזון			
הפטרה: "חזון ישעיהו" - ישעיהו פרק א'			
ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:11	20:21	21:16
ת. אביב	19:28	20:19	21:13
חיפה	19:31	20:22	21:17
ב. שבע	19:28	20:19	21:13

העלון מוקדש להצלחת ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה - ערב תשעה באב

כידוע, נפסק בהלכה שאסור בסעודה מפסקת לאכול שני סוגי תבשילין. האם מרק ירקות או תבשיל עגבניות וביצים (שקשוקה) נחשבים שני מינים שאסור לאכול? והאם צריך בסעודה מפסקת לאכול דווקא פת?

Ice ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מברשת:

תשובה !

מרק ירקות שיש בו כמה סוגי ירקות, או תבשיל עגבניות וביצים- נחשבים תבשיל אחד ומותר לאוכלם בסעודה מפסקת. ויש לעשות סעודה מפסקת דווקא בפת. ומותר לאכול בסעודה זו גם פירות וירקות חיים, שאינו נחשב תבשיל. ובסעודה זו יש לישב על הרצפה בהפסק סדין וכדומה ולא ישב על כסא כשהוא יושב לבדו ולא בצירוף כמה גדולים, כדי שלא יתחייב בזימון. ואף מי שאינו מתענה, כגון חולה, צריך לנהוג ככל דיני סעודה מפסקת.

אהבת חנם

עד כמה רבותינו נזהרו בכבוד הזולת, לבל יפגעו באדם חלילה והרבו באהבת חנם. גם כאשר הזולת פגע בהם, והיו להם כל הסיבות שבעולם לא לעזור לפוגע- מעולם לא נטרו טינה ואף סייעו בעדם. על כך יעיד הסיפור המופלא הבא: מסופר על הגאון רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, שהיה אדם בשכנותו אשר הכפישו והעליבו לא פעם ולא פעמיים על לא עוול בכפו. כאשר אותו אדם היה צריך לחתן את ילדיו ומטבע הדברים היה זקוק לכסף רב, טרח עבורו הרב קובלסקי מאחורי הקלעים להשיג ולתת לו כסף ולעזור לו בעת מצוקתו.

את הכסף שהשיג העביר הרב דרך גורמים שונים, כשבפיו בקשה- לבל יגלו לאותו אדם מי העומד מאחורי התרומות הנדיבות! כיוון שאם אותו אדם ידע מהיכן הכספים מגיעים, יגרום לו הדבר לצער, ואין הוא רוצה לצער, חלילה, בעת שמחתו!

ומעשה נוסף אירע עם הרב קובלסקי- שחסך במשך שנים כסף, כדי שבבוא היום יוכל לחתן את ילדיו כראוי. והנה כאשר התארכה בתו, בא לפניו אדם, שאמר כי מצוי הוא במצוקה כלכלית קשה וביקש עזרה. הרב שש על ההזדמנות שנפלה בחלקו, פתח את תוכנית החיסכון רבת השנים והלווה לאותו אדם שלושים אלף דולר!

לאחר מספר חודשים, הודיעו לרב שאותו אדם פשט את הרגל, הרב אמר: "תודה" והמשיך בלימודו כרגיל. כאשר באו לביתו אנשים שונים בבקשה שיצטרף עימם לתבוע לדין תורה את אותו אדם, סירב הרב בטענה, שמספיק מצוי אדם זה בצער ואל לו להוסיף על צערו. לא זאת בלבד, אלא ניגש אל פושט הרגל ודיבר אל ליבו ועודדו!

הפֶּרֶת הַטּוֹב- עַד הַיֵּכָן?!

מטעמי בריאות היה ה'חזון אי"ש' צועד לאחר התפילה. לצורך כך, אחד הבחורים היה מתלווה אל הרב. פעם אחת, בעת שהם צעדו, לפתע פתאום נתקדרו השמים בעבים וגשם עז ניתר ארצה. בעודם פוסעים ומחפשים מקום מחסה, נעצרה משאית סמוך אליהם, והנהג, שהכיר את ה'חזון אי"ש", פתח את הדלת והזמינם להיכנס מיד פנימה.

פנה החזון איש לבחור ואמר לו: "כיוון שליד הנהג (בקבינה) יש רק מקום אחד לכן היכנס נא ושב לידו!!!". והוא עצמו פנה לאחורי המשאית וישב בארגז הפרוץ. נחרד הבחור וזעק בתחנונים: "למה רבי? איך אפשר שכבודו יישב מאחור?". השיב לו הצדיק: "כיוון שחייב אני לך הכרת הטוב, על כך שיצאת ללוותני בהליכתי, לך מחויב אני להושיבך אך ורק מקדימה".

כל תחנוניו של הבחור היו לשווא, עד שאמר לרב: "רבי!! הלא כשנגיע לעיר יראוני אנשים שישבתי מקדימה ואז אתבזה לעיני כל. אנא, ישב מורנו ורבונו מקדימה!". רק אז הסכים ה'חזון אי"ש' לדבריו, אך הוסיף ואמר: "חייב אני למנוע ממך ביזיונות, מחמת שמחויב אני להכיר לך טובה, אך כל זאת תקף כשנגיע לעיר. לכן בינתיים שב ליד הנהג, וכשנגיע לעיר אחליף איתך מקומות!!!".

יש הַסְּבוּרִים כִּי קֶשֶׁה אֲהַיֵּץ אֲדַרְבֵּת מִפֶּאֶק. אוֹפֵס מֵה שְׁקֶה פֶּאֶמֶת,

אֲהַיֵּץ מִפֶּאֶמֶת אֶדָּס - רַבִּי יִשְׂרָאֵל בֶּצַל עַס טוֹב

מְנוּיִים:

לקבלת העלון חנם
ב- email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הַקְּדֵשֶׁת הָעֵלוֹן

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0506-615031
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לְשִׂאלוֹת בְּהִלְכָה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

רבי יעקב יצחק הורביץ הידוע בכינויו "החוזה מלובלין" זצ"ל: נולד בשנת ה'תק"ה (1745) בעיר שברשין. מגדולי רבני החסידות. כונה "החוזה מלובלין" בשל העובדה שהיה בעל רוח-הקודש ועיניו הצופיות למרחקים. **בצעירותו כיסה את עיניו 7 שנים רצופות לאחר זמני הלימוד והתפילה, בכדי שלא לזון אותן בשום דבר אסור.** ראייתו הרוחנית הגיעה מקצה העולם עד קצהו, אך הוא ביקש מה' שימצעם את כוח הראיה שהוענק לו, היות וראיית כל מעשיו של האדם גורעת מאהבתו אליו. הדריך את חסידיו למידת הענווה, חשיבות המידות בין אדם לחברו והכרת קטנות האדם אל מול הבורא. הותקף מספר פעמים ע"י כמה רבנים מתנגדים, אך לא השיב מלחמה שעה- מפני שחשש שבנוסף לפירוד הלבבות ושנאת החינם שתוצר תגובתו, יתחילו החסידים לזלזל בתורה ובדקדוקי המצוות. נפטר בתשעה באב ה'תקע"ה (1815). חי כ-70 שנים. ציונו בפולין.

אביו: ר' אברהם אליעזר. **בניו:** ר' יוסף מטורטשין, ר' ישראל. **רבתינו:** ר' דובער (המגיד ממעזריטש), ר' אלימלך מליז'נסק, ר' לוי יצחק מברדצ'ב. **מתלמידיו:** ר' אלכסנדר סנדר ספרין, ר' שמחה בונם, ר' דוד מלעלוב, ר' יחזקאל מקוז'מיר, ר' יצחק מווארק, ר' מאיר הלוי מאפטא, ר' נפתלי מרופשיץ, ר' צבי אלימלך מדינוב ורבים אחרים. **מספריו:** דברי אמת • זאת זכרון.

מדי שנה, נהג הצדיק ר' יעקב יצחק הורביץ זצ"ל, המכונה ה'חוזה מלובלין', לשבות שבת קודש אחת במחיצתם של תלמידיו המתגוררים בעיירה מרוחקת ולהחיות את רוחם בדברי תורה ותפילה. לצורך כך שכר ה'חוזה' את עגלונו הוותיק והמנוסה וקרא לעוד שלושה מתלמידיו להתלוות אליו לדרך הארוכה. בני החבורה הקדושה לא הסתכנו ויצאו מלובלין בעוד מועד ביום שלישי בצהריים. ביום חמישי לעת ערב, איבד העגלון כל חוש התמצאות. "רבי", אמר, "נראה, שטעינו בדרך. האזור הזה לא מוכר לי כלל וכלל". בלית ברירה, עברו ה'חוזה' ותלמידיו את הלילה סמוך לעגלה תחת כיפת השמים. ביום שישי עם שחר השכימו קום ה'חוזה' ותלמידיו, ולאחר שהתפללו שחרית, המשיכו בדרך. ה'חוזה' גמר בליבו לא להסתכן בחילול קדושת השבת, ולכן העדיף לשבות בכפר הראשון בו ימצא מניין יהודים.

בחסדי השם יתברך, שעה מועטת לאחר מנחה גדולה, עת נטתה השמש מערבה, הגיעו החוזה ומלווייו לעיירה ובה יהודים. העירה אליה הגיעו לא היה מוכרת ל'חוזה' ולתלמידיו כלל. אך ב"ה יהודים יש בה. העגלה נעצרה ליד בית המדרש, ולפני שירדו, ציווה ה'חוזה' לתלמידיו שבשום פנים ואופן לא יגלו מי הוא וינהגו בו כאחד התלמידים. "השבת, אני סתם יהודי מן המניין". כך הורה ה'חוזה' וציווה לכל אחד מהם להתארח אצל בעל בית שיזמין אותו, ובעזרת השם יתברך, הוא כבר יסתדר לבד. ההכנות לשבת היו בעיצומן עת עצרה העגלה בפתח בית המדרש, בני החבורה ירדו מתוכה ופנו להתכונן לקבל את פני שבת המלכה. את פעמיו כיוון ה'חוזה' אל המקווה- לטבילה של מצווה לכבוד שבת, ולאחר מכן חזר אל בית המדרש, אמר "שיר השירים" בהתעוררות ולמד בדבקות עד שהתחילו להתפלל מנחה וקבלת שבת.

בעת אמירת קבלת שבת, האריך מאוד בתפילתו. בזמן הזה הספיקו המתפללים לסיים את התפילה, ולשוב הביתה לסעודת השבת. כאשר כל אחד משלושת תלמידיו מסודר כאורח אצל אחד מתושבי המקום. סוף-סוף, סיים ה'חוזה' את תפילתו. מלבדו, נותר זקן אחד אשר למד בעיון בפינת בית המדרש. "שבת שלום, רבי יהודי", פנה אליו ה'חוזה', "אולי אוכל להתארח אצל כבודו לסעודה?". "אומר לך את האמת", ענה הזקן, "הנני עני מרוד, ומלבד שתי לחמניות קלועות ורביעית יין, אין לי כל". "מספיק לי כזית פת ולשמוע קידוש מפ"ך", ענה ה'חוזה'.

"אם כך, ברוך בואך!" אמר הזקן. למרות דלותו הגשמית של הזקן, היה הוא עטור בעשירות רוחנית. בדרךם טיילו השניים בכל פרד"ס התורה, והזקן לא זכר מתי נהנה כל כך. הייתה נשמתם בעונג שבת רוחני ולא חסר להם דבר. תוך כדי דברים פנה הזקן לחוזה ושאלו: "אמור לי, מהיכן באתם?" - "מן העיר לובלין", ענה ה'חוזה'. "הידעתם אודות הרב הצדיק רבי יעקב יצחק מהעיר לובלין, המכונה ה'חוזה'?" שאל הזקן. "כן, שמעתי עליו", ענה ה'חוזה' ברפיון, כאילו אין מעריך הוא באותו צדיק. "מאיפה הנכם מכירים אותו?" שאלו ה'חוזה'.

פתח הזקן וסיפר: "מקום מולדתי בעיר לוקוב שבפולין. שם, היה גר צדיק אחד שהיה סבו של החוזה מלובלין, אבי אמו". "לאחר החתונה שלי", המשיך הזקן לספר, "נשארתי בעיר לוקוב מספר שנים והייתי מלמד בחדר. יום אחד, הגיעה בתו של הסבא לעיירה כדי לבקרו ויחד עמה בנה יעקב יצחק, שהיה בן שש שנים בלבד. הנכד הצעיר נשאר כמה שבועות אצל סבו. באחד הימים ראיתי את הילד בבית הכנסת. היו לו עיניים תכולות ומאירות כשל כסא הכבוד, והוא התפלל כמו אחד מגדולי הצדיקים -לאט, במתינות, במתיקות ובדבקות. לאחר התפילה, עקבתי אחריו וראיתי, כי הוא יצא לכיוון היער. שם התבודד במשך שעותיים תמימות בהשתפכות הנפש, ודיבר עם הבורא כדבר איש אל רעהו, שפך שיחו כמים נוכח פני ה'. נדהמתי מקדושתו. עוד זמן נותרתי על עומדי תמה. ילד קטן ותפילה גדולה... ידעתי שהוא מיועד לגדולות!"

"וכן כך הוזה: עם השנים, הגעתי הנה", המשיך הזקן, "וכבר שמו של ה'חוזה מלובלין' הגיע למרחקים, וגם אלי. ליבי בער בקרבי לבקרו, אך הפרוטה בכיס אינה בנמצא. ואפילו אם מישהו היה מעניק לי מתנה הגונה, לא יכולתי לנסוע ללובלין בגלל בריאותי הרעועה וחסרון הכוח. אך להתפלל אני יכול, ומחמת הגעגועים והכיסופים לראות את פני הצדיק ההוא, הריני מתבודד כשעה שלמה מידי יום במשך כשלוש עשרה שנה, ומבקש אני מהש"ת שיזכני, ברוב רחמיו, לקבל את פניו הקדושות של ה'חוזה מלובלין', בטרם אפרד מן העולם הזה. ואע"פ שבדרך הטבע אין סיכוי כלל שהצדיק יגיע לעיירה נידחת זו, אך מאמין אני בכוחה של תפילה, שיכולה לשנות את הטבע ולגרום לצדיק להגיע לעירי!"

עתה הבין ה'חוזה' כיצד עגלון ותיק ומנוסה איבד את דרכו ומדוע הגיע דווקא לעיירה זו. תפילותיו של הזקן הובילוהו לעיירה הזאת! אכן כמו שאמר בתחילה כי יד' ה' בדבר והכל מכוון מלמעלה לטובה. לאחר הפוגה קלה פנה החוזה לזקן: "בשורה טובה לי אליך, ידידי", אמר ה'חוזה מלובלין', "הקדוש ברוך הוא נענה לבקשתך במלואה ותפילתך התקבלה- כי אני הוא ה'חוזה מלובלין'! את התרגשותו ושמחתו של הזקן לא ניתן לתאר כלל. ראשית הוא הודה להקב"ה ששמע לתפילתו, ולצדיק שהגיע אל ביתו, ויחד ניצלו את השבת הקדושה להתפלל בדברי תורה ותפילה.

להלן סיפור מופלא ביותר, שיש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו להיזהר מהפגיעה בזולת. יתכן שאנו עושים מאמצים עילאיים לפתור בעיה מסוימת כאשר הפתרון מונח אצלנו, ובבקשת סליחה אחת-כל הבעיות נפתרות: **"כבר לא האמנו שנזכה אי פעם לחבוק אוצר כזה"** - אומרת שפרה (**השמות המובאים בדויים**) **כשהיא חובקת בחום את בנה בן החודשיים, אחרי 11 שנים ארוכות ומשמימות.** "אני מורה בכירה שהיה לה את כל הזמן להתקדם, אך מה ערך הקריירה כשהעיקר חסר - צחוק של ילד. אני חושבת שאין רב שאליו לא נסענו, אין תפילה שלא התפללנו והכל בכוונת הלב ובדמעות. אצל טובי הרופאים ביקרנו, כולם הרימו ידיים 'אתם זקוקים לנס של ממש' אמרו לנו. אך אנו לא נואשנו, נסענו לקברי צדיקים, שפכנו דמעות כמים וחיכינו. 'אצל הרב פלוני כבר הייתם?' שאלה חברתי, 'לאחרונה שמענו, ממקור ראשון, הרבה סיפורים על הרב הזה שעזר לאנשים שונים בעת צרה, נסו לפנות אליו', יעצה ולא לחצה".

"עוד באותו יום התקשרתי לבית הרב ב'. מסתבר שלהשיגו בטלפון זו משימה קשה מאוד. 'אני נוסעת לצפון הארץ', הפתעתי את בעלי בנחישות, 'אם קשה לתפוס את הרב טלפונית, אסע אליו בעצמי'. ברגע האחרון נאות גם בעלי להצטרף אלי למסע המוזר. משהגענו לבית הרב נוכחנו לראות כי התור ארוך מאוד. האם קבעתם תור?' שאל הגבאי. 'לא, בכלל לא, אבל יש לנו עניין שאינו סובל דיחוי', אמר בעלי בחשש מתגובת הגבאי. להפתעתנו אמר לנו: 'הרב יקבל אתכם בעז'ה בעוד דקות ספורות'. ואכן כעבור דקות אחדות נקראנו פנימה אל הקודש".

"פני הרב היו מאירות וטובות, קדושה אפפה אותם. סיפרנו לרב הכול. בעלי דיבר ואני פרצתי בבכי. הרב שמע בסבלנות ולא הפסיק אותנו אפילו פעם אחת. הוא שקע במחשבות מעמיקות, ולאחר כעשר דקות שאל את בעלי: 'לאביך יש אחות מבוגרת הגרה ביוהנסבורג?' - ביקש הרב לברר. 'כן' - הודה בעלי בתימהון. '**כשהיית ילד ביקרת את הדודה הזו ואז הרגזת אותה מאוד.**' פניו העלו סומק והוא גמגם: 'כן א... לא בדיוק, זה היה חוסר הבנה. הדודה כעסה עליי מאוד וגירשה אותי מהבית, למרות שהיית ילד קטן. ההורים שלי הסבירו לי מאוחר יותר, שהדודה הזו שבורה נפשית. בעלה נפטר, כשהייתה צעירה, ילדים מעולם לא היו לה ולכן היא ממהרת לכעוס ולצעוק'. **בעלי הביט על הרב בתימהון מוחלט, הוא מעולם לא סיפר זאת לאיש.**"

"הרב הנהן בראשו: 'נכון מאוד. הדודה הזו כעסה הרבה זמן אחרי שהלכת, כנראה פגעת בה אז מאוד. **אנשים שבורים- הצעקה שלהם נענית. היא כנראה הקפידה עליך מאוד ומאז יש עליך הקפדה בשמים! היא עליכם לבקש סליחה מן הדודה שלך, לא מספיק סליחה בלב, היא צריכה לכתוב שהיא סולחת. רק לאחר שתוסר הקפידה תזכו בעז'ה לפרי בטן**', הבטיח הרב. יצאנו את חדרו של הרב נפעמים מרוח קדשו והמומים מהדברים ששמענו. בתירוץ כלשהו בעלי ביקש מהוריו את מספר הטלפון של הדודה יהודית מיוהנסבורג וחיג אליה. 'שלום, מדבר שמעון, האחייך שלך, הבן של אברהם', שמעתי את בעלי מזדהה, 'רציתי לשוחח איתך. 'איתך?!' - נדהמה הדודה. 'כן. לפני שנים כשהיית ילד פגעת בך. את זוכרת? מאז אני מרגיש כי ישנה הקפדה עלי, ואני מתחנן לפניך שתמחלי לי'. קולו של בעלי היה קרוב לבכי. 'אני לא סולחת כל כך מהר! מי שפוגע בי סופו להיענש!', ענתה הדודה בקול גאה וקשוח. היינו שבורים ורצוצים, אבל ידענו שעלינו לעשות מעשה. 'אולי פשוט נקום ונסע ליוהנסבורג?' - הצעתי לבעלי - 'אולי כשתראה כי אנחנו מתחרטים באמת היא תאבה לסלוח לנו?'.

"עכשיו?! ערב פסח?! אולי ניסע אחרי החג?" - "לא!" - הייתי נחרצת - "אנחנו מוכרחים לשמוע כי היא סלחה לנו. אנו מוכרחים לקבל את סליחתה כמתנת חג". לאחר ארבעה ימים היינו בדרכנו לדרום אפריקה. לא ידענו היכן נתאכסן, וקיוונו לישועת ה'. היישר מן המלון הזול נסענו לביתה של הדודה, שהופתעה מאוד לראות אותנו מגיעים אליה במיוחד. 'בשביל זה במיוחד הגעתם?' - היא התרגשה באמת. 'כן, חשובה לנו הסליחה שלך!', אמרתי ופרצתי בבכי, 'עשר וחצי שנים עברו ועדיין לא זכינו להיפקד. אנו משוכנעים שרק הסליחה שלך תביא אל ביתנו את הישועה!'.

"הדודה הרהרה לרגע ואח"כ השיבה: 'טוב, אני סולחת לכם. התאמצתם ובאתם עד פה במיוחד ובכל זאת אתם אחיינים שלי. **אבל חשוב לי שתדעו- מן הפגיעה שלך אז נפגעת מאוד!**' - אמרה לבעלי. 'דרך אגב היכן החבילות שלכם?' - 'במלון' - עניתי בשלווה. 'למה במלון כשיש לכם דודה פה? זה פוגע בי!'. 'טוב, מיד נבקש שישלחו מונית להביא את החבילות' מיהרתי להשיב, מפחדת לפגוע שוב. 'עוד שבוע וחצי פסח, אני רוצה שתישארו פה לחג' - אמרה. 'לא, אנחנו חייבים לשוב' - אמר בעלי. 'שוב אתה פוגע בי? אני לא אכתוב לכם מכתב סליחה אם לא תישארו פה לחג...!'. נבהלת. אלא שלא הייתה לנו ברירה. היה זה חג הפסח הארוך ביותר בימי חיי, אבל נשארנו. חזרנו לארץ מאוששים ומקווים. נסענו היישר אל בית הרב, ששמע על המאמצים שעשינו והבטיח לנו כי בע"ה ניוושע בקרוב".

"**לחג הפסח ה'תשנ"ט, בשנה לאחר מכן, קיבלנו את המתנה היקרה שבמתנות - נולד לנו ישראל מאיר, הבן הבכור שלנו.** שמילא את כל הבית אור ושמחה אמיתית. מן הנקודה הזו אני מרגישה צורך להדגיש: **לעולם אסור לזלזל בפגיעת אדם! ואפילו נעשתה לפני הרבה שנים ובהיסח הדעת וללא כוונה רעה, ובאדם שבור ומסכן- כל שכן. לעולם אין לדעת כמה נפגע ועד כמה צערו חשוב בשמים וגורם חלילה לקפידה. יש לחשוב לפני כל מילה, כי את ההשלכות מי יכול לשער?!"**

<p>הרב אטון שבת בן אסתיא זצ"ל משה בן עליזה ז"ל ליליאן בת רבקה ע"ה אביבה בת איריין ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה אלברט ציון בן נעימה ז"ל יהודה בן רחל ז"ל אינס בת מאירה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל חיים בן רבקה ז"ל משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנוצב"ה</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותון ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה זבולון בן מרים ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל</p>	<p>הרב מרדכי צמח בן מזל זצ"ל הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה יצחק בן חביבה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל</p>
---	---	--	---	--